

Morten Dürr

FORVANDLINGS- PILLEN

Illustreret af Thomas Hjorthaab

★ ★
Alvilda
★

Kaos på inspektørens kontor

”Han skal sige undskyld!”

Omars far, Muhammed, pegede på Felix. Det gav et sæt i Felix, og han var et kort øjeblik bange for, at Muhammed ville slå ham.

”Han prøvede at slå min søn ihjel!” fortsatte Muhammed. ”Han skal sige undskyld!”

Der var mildt sagt en anspændt stemning på inspektørens kontor den onsdag morgen. Felix havde ondt i maven – som om han havde slugt en mursten. Han havde lyst til at løbe langt væk. Felix’ far smilede undskyldende og nikkede dumt til Muhammed. Omar så surt på Felix. Felix stirrede ud ad vinduet. En gang imellem blev hans ansigt fortrukket af tics. Inspektøren sad og fumlede nervøst med sin kuglepen. Han slog den mod bordpladen, så det sagde *klik, klik, klik*.

Felix havde *ikke* prøvet at slå Omar ihjel. Omar havde jo kun fået en lillebitte fiskekrog i hånden. Ganske vist var det jo Felix’ fiskekrog, men det var et uheld. Eller

– okay – det *var* på en måde Felix' skyld. Så han ville faktisk gerne sige undskyld. Han burde sige undskyld. Hvis altså bare han *kunne*. Men da det endelig lykkedes Felix at sige noget, var det ikke en undskyldning, der kom ud af hans mund. Det var noget helt andet.

”Perker!” sagde Felix. Meget højt.

Det bragte Muhammed helt op i det røde felt. ”Få styr på den dreng!” råbte han og vendte sig mod inspektøren: ”Smid ham ud af skolen!”

”Spasser,” snerrede Omar.

Felix' far forsvarede Felix og fortalte Muhammed, at Felix havde et problem. At han havde Tourettes syndrom, og derfor ikke kunne styre sine ord.

”Narrøv,” sagde Felix.

Muhammeds far stirrede på Felix med stikkende dræberøjne. Og når nogen gjorde sådan noget, kom det blot endnu mere op i ham. Som et nys, der ikke kan holdes

tilbage. Det begyndte ligesom inde i hans brystkasse lige bag ribbenene. Så boblede det op. Det boblede over! Og han vidste, at han *skulle* sige det. At han var nødt til at sige det. Han havde ikke lyst, men han *skulle* sige det. Og det gjorde han så. ”Pis!” røg det ud af ham. Ikke kun en gang – flere gange. Og for hver gang overtog de tics, der fulgte med, hans krop mere og mere. Nu tvang de ham til at kaste hovedet bagover og til højre, fem gange. Og så tre gange til venstre. ”Lorteøre!” og ”Skid!” sagde han. Nej, det sidste råbte han så højt, at det rungede i inspektørens kontor.

Han råbte det fire gange.

Normalt var det kun Felix’ Tourettes, som gav ham problemer. Men denne gang var problemet begyndt med

fiskekrogen. Felix elskede at fiske. Når han havde tid til det, gik han direkte ned til søen og fiskede. Han var der bare helt alene. Eller de sidste par uger var Aya også begyndt at dukke op dernede. Efter det med Benji.

Når han fiskede, havde han sin bøllehats på. Den var praktisk. Den beskyttede både mod sol og regn. Faktisk var den så praktisk, at han havde den på hele tiden. Felix glemte simpelthen at tage den af. Undtagen når han sov.

Hans bøllehats var ikke bare en bøllehats, den var en fiskehats med tre små lommes og lærredsremme. I lommerne kunne man gemme fiskegrej, og i lærredsremmene kunne man hænge et par fiskekroge. Så det eneste, Felix havde brug for, når han fiskede, var sin fiskestang og sin hats. For tre dage siden var ulykken så sket. Lige da dansktimen var gået i gang.

Deres klasselærer Linda kom lidt for sent, hvilket ikke lignede hende. Men da hun trådte ind i klasselokalet, forstod Felix hvorfor. Hun havde en ny dreng med, som hun præsenterede som *Omar*. Omar var høj og havde knaldsort hår og var iført en FC Barcelona-trøje.

Omars far, Muhammed, som var to hoveder højere end Linda, var også med. Han lagde en hånd på Omars skulder og sagde med buldrende stemme: ”Jeg håber, I vil tage godt imod Omar. Han er en god dreng.”

Tobias, klassens klovn, hviskede fra den bagerste række: ”Han er sådan en dejlig knægt!”

Et par af de andre grinede.

Aya vendte sig om og hvislede: ”Hold nu kæft, Tobias.”

”En dygtig, dygtig dreng,” hviskede Tobias.

Omar blev rød i hovedet.

”Du kan sætte dig ved siden af Felix,” sagde Linda.

Æv, så var freden forbi. Felix havde ellers nydt at have hele bordet for sig selv. Nu skulle han pludselig til at dele pladsen. Og så med en FC Barcelona-fan ... en fodboldidiot.

Omar gik gennem lokalet. Alle gloede uhæmmet på ham. Tobias hviskede: ”Dygtig, dejlig dreng!”

Omar sendte ham et dræberblik, men da han vendte sig mod Felix, smilede han bare og sagde: ”Er der ledigt her?”

Enhver kunne jo se, at der var en ledig plads, men det var jo meget god stil af Omar at spørge Felix, før han bare slog sig ned. Felix ville blot ønske, at han havde samme gode stil selv. Han ville gerne bare have sagt noget i retning af: *Selvfølgelig, sæt dig her!* Men der kom ingen normale ord ud af Felix’ mund den morgen. I stedet gik han i selvsving, og han fik kun sagt: ”Ah, ah, ah, ka!” mens han kastede hovedet fem gange til højre og tre gange til venstre.

Det stod Omar så lidt og kiggede på. Han tøvede og sendte Linda et blik. Hun nikkede til ham med det der moderlige blik, hun somme tider kunne have, som for at

sige: *Det er helt fint, sæt dig bare ved siden af ham den underlige freak, der ikke kan snakke uden at gå i baglås.*

Omar bøjede sig ned for at sætte sig. Men det var ekstrem dårlig timing. For i det samme bukkede Felix sig forover. Hans taske stod inde under bordet og spærrede. Felix ville hurtigt fjerne den for at give plads til Omar. Han havde sin bøllehat på som sædvanlig. I det Felix bøjede sig, blev en af fiskekrogene i hans hat viklet ind i Omars hår.

Omar råbte et eller andet. Felix tog lynhurtigt hatten af og forsøgte at filtrere krogen ud af Omars hår. Men selvfølgelig begyndte Muhammed at blande sig. Han

styrkede ned til bordet og rakte ud efter hatten. Samtidig rodede Omar rundt i sit hår for at få kroge ud af det. Da Muhammed rev i hatten, fik han spiddet Omars håndryg med fiskekroge. Det begyndte at bløde. Rigtig meget. Omar skreg. Og så gjorde Muhammed noget meget dumt. Han begyndte at *hive* i fiskekroge. Det skal man ikke gøre. Sådanne fiskekroge har jo en modhage. Hvis man bare forsøger at hive i den, flænses den kødet op. Men det opdagede Muhammed ret hurtigt. For nu kom der *mere* blod. Omar skreg endnu højere.

Det endte med, at Omar blev kørt på skadestuen, hvor de måtte klippe fiskekroge over med en tang og operere fiskekroge ud af hans hånd og sy såret sammen igen. Han kom ikke i skole de næste to dage. Og da han endelig kom, blev Felix kaldt til møde på rektors kontor.

Da Felix havde råbt ”Skid!” et par gange mere, var det, som om der faldt mere ro over inspektørens kontor.

Muhammed var blevet rød i hovedet. Han trak vejret dybt et par gange og så ud til at varme op til at råbe noget mere ad Felix.

Omar stirrede ned i gulvet og sukkede tungt. Han lignede en, som syntes, at det hele var blevet maksimalt pinligt. Det kunne Felix kun give ham ret i. Det hele var ikke kun pinligt for Felix, men for dem alle sammen. Det havde jo bare været et uheld.

Felix' far lagde en hånd på hans skulder. Skoleinspektøren kikkede et par gange mere med sin kuglepen. I den korte periode af ro og stilhed, der fulgte, kom ordene endelig til Felix. Han kunne mærke, at han fik lidt mere styr på sig selv. Endelig fik han det sagt:

”Undskyld.”

Og så var mødet overstået. Felix aftalte med inspektøren, at han aldrig mere tog fiskekroge med i skolen. Felix' far gav Muhammed hånden. Han gav ham også sit visitkort. Det med ”Fredes forvandling”. Faren forklarede Muhammed, at hvis han nogensinde ville have gjort noget ved rynkerne omkring øjnene, kunne han give ham en god pris. En *naboprís*. Felix' far grinede højt, så man kunne se alle hans kridhvide, nyblegede tænder, som om han havde sagt en megasjov vits. Muhammed stirrede bare på ham og lagde visitkortet på bordet. Det ville han åbenbart ikke tage imod.

Pludselig tog Omar ordet for første gang, siden mødet begyndte.

”Det er fint nok, at han siger undskyld.” Omar talte direkte til inspektøren. Han kiggede slet ikke på Felix. ”Men jeg gider sgu ikke sidde ved siden af den spasser.”

”Bøsserøv,” sagde Felix.

Muhammed var tæt på at ryge op i det røde felt igen. Men Felix' far grinede udglattende og lagde en hånd på

Muhammeds skulder: ”Rolig nu. Det er nok bare mig, han mener.”

Nu havde inspektøren fået nok. ”Fint, vi stopper her,” sagde han. ”Jeg taler med Linda om pladserne i klassen. Vi finder en løsning på det.”

Så klykkede han tre gange med kuglepennen og lagde den på bordet foran sig.

